

Válasz

Gerő Andrásnak és Kőbányai Jánosnak

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 5. szám, 2017. február 3.

Gerő András téved: Gordon Ábrahám megbízhatatlan tanú volt, állítását, hogy Eichmann Budapesten 1944-ben saját kezével ölt volna meg egy zsidó fiút, nem tudta bizonyítani. Mondatomat úgy kellett volna megfogalmaznom, hogy: „Soha, egyetlen komoly történész sem állította, hogy Eichmann a gyilkolás mestere lett volna.” Heinrich Himmler, az SS birodalmi vezetője, aki talán még Gerőnél is jobban ismerte Eichmann-t, a „deportálások mesterének” nevezte a Birodalmi Biztonsági Főhivatal Zsidóügyi Osztályának vezetőjét. Arendt nem 1963-ban írt egy könyvet az Eichmann-perről, hanem még 1961-ben a *New Yorker* című hetilap tudósítójaként rendszeres időközönként Jeruzsálemből küldött tudósításokat, beszámolókat a perről. Ezeket a cikkeket szerkesztette aztán később könyvvé. Már 1961-ben is és később még jobban lehetett, lehet tudni, hogy Eichmann minden volt, csak banális, egyszerű parancsvégrehajtó nem. Arendtet sikerült megtévesztenie, még azt is elhitte, hogy Eichmann nem volt antiszemita, de már Hausner államügyészt nem. Arendt azt is állította, hogy a magyar Központi Zsidó Tanács tagjai 1944-ben élvezték a hatalmukat, örültek, hogy részt vehettek hitsorsosaik elpusztításában. Arendt saját, nagyon vitatható totalitarianizmus-elmélete bizonyítékait kereste és találta meg Eichmann perében. Főleg ma Arendtet a holokauszt kapcsán idézni, emlegetni.

Kőbányai most már azt adja saját szájába, hogy Freud előre megérezte a holokausztot. Eredetileg arról írt, hogy művét, amely a sok lehetséges Mózes-elemzés közül csak az egyik, a holokauszt hatása alatt írta.

Az evangéliumok szerint Isten elküldte hozzánk (vele egylényegű) fiát, a Messiást, akinek kijelentései, tettei alkotják a jó hírt, nem mártírhalála. Hogy ezt hogyan lehet a zsidók jogfosztásával, kifosztásával, üldözésével, majd legyilkolásával egyszerre, együtt „evangéliumnak” nevezni, nem tudom. Ez csak egy gondolatficam.

Nem vagyok holokauszt-tagadó akkor, amikor felhívom a figyelmet arra, hogy a holokauszt idején azokat ölték meg, akik izraelita vallásúak voltak. Ha kitért vagy áttért, akkor kezdődött az „őskutatás”. Azt vizsgálták, illetve azt kellett bizonyítani, hogy szülei és nagyszülei között nem volt izraelita vallású. Ezt a keresztény egyházak valamelyike igazolhatta a felmenők keresztlevelével. Ha volt két izraelita vallásúként született nagyszülője, deportálták, meggyilkolták. Ha ezt Kőbányai nem érti, azon nem tudok segíteni.

Kőbányai nemcsak az *Újszövetséget*, de még az *Auschwitzi Jegyzőkönyvet* sem olvasta el figyelmesen. Abban szó sincs arról, amit állít, hogy „Auschwitzban milliószámra” gyilkolták volna a nácik a zsidókat. Én ilyesmit soha nem írtam, most megpróbálja ezt a képtelenséget nekem tulajdonítani. Ez egyébként még ha igaz lenne is, önmagában nem lenne a holokauszt fő, egyedi jellemzője. Milliókat megölték politikai okokból, osztályharcos alapon a Szovjetunióban és a „népi” Kínában is. A holokauszt egyedisége abban áll, hogy a történelemben először fordult elő, hogy egy végső soron vallási alapon meghatározott embercsoport *valamennyi tagjának* elpusztítására, legyilkolására egy állam vezetői parancsot adtak. Erősen eltúlzott az *Auschwitzi Jegyzőkönyv*ben szereplő szám (1,7 millió áldozatról írnak), ma már tudjuk, hogy kb. 1 millió embert gyilkoltak meg ebben a haláltáborban. Nem igaz, hogy Horthy a *Jegyzőkönyv* hatására függesztette volna fel a deportálásokat. A kormányzó 1944-ig azért sem engedélyezte a magyar zsidók deportálását, mert tudta, hogy a nácik a zsidókat Európa-szerte lemészárolják. A magyar politikai és katonai elit, élükön Horthyval, már 1941–1942-ben részletes jelentéseket kapott arról, hogy az SS-Einsatzgruppák és kollaboránsoik a megszállt szovjet területeken százezerszámmal gyilkolják a zsidókat,

ezzel kapcsolatban éppen Ungváry Krisztián kutatási eredményeit, publikációit ajánlom Kőbányai figyelmébe is. A magyar diplomaták is szorgosan jelentettek Budapestre a nácik által megszállt vagy velük szövetséges országokból a zsidók jogfosztásáról, kifosztásáról és haláltáborokba deportálásáról. Horthy nem a *Jegyzőkönyv*ben lévő információk miatt függesztette fel a fővárosi zsidók deportálását: abban a tömeggyilkolás technikai részletein kívül semmi olyasmi sem volt, amit ne tudott volna már évek óta. Hatottak rá a hazai és külföldi tiltakozások (Bethlen István volt miniszterelnöktől Ravasz László református püspökön keresztül XII. Piusz pápáig sokan tiltakoztak, próbálták rávenni a deportálások leállítására). Megfontolásra készítette a hadi helyzet romlása, nagyon félt attól, hogy ha deportálják a budapesti zsidókat, akkor a fővárost szőnyegbombázni fogják a szövetségesek. Azt hitte július elején néhány napig, hogy Baky László belügyi államtitkár nem a zsidók deportálására, hanem az ő hatalma megdöntésére, egy csendőrpuccsra vont össze több ezer csendőrt Budapesten. Nem a *Jegyzőkönyv* tartalma hatott rá, hanem az, hogy a semleges országok sajtójában is nagy feltűnést váltottak ki a haláltáborról és a magyarországi deportálások borzalmairól nyilvánosságra került tények. Az, hogy mindezt Kőbányai nem tudja, sajnálatos, de ezen lehet segíteni. Talán úgy, hogy elkezdi olvasni a holokauszttal kapcsolatos szakirodalmat.

Pap Károly nevét rosszul írtam, tévedésemet sajnálom.